

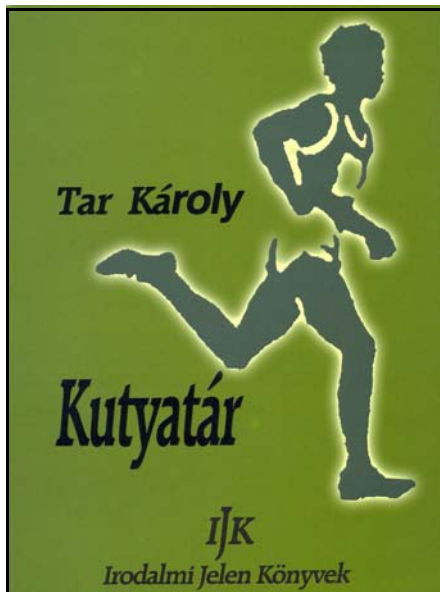

Tar Károly: És

A kolozsvári Stúdium Kiadónál megjelent kötet a szerző harmincötödik könyve.

A címében feltüntetett kötőszó jelzi, hogy a versekből, hangjátékokból és töprengésekből készült összeállítás: adalék — önmaga meglepetésére készült, kerekévfordulós születésnap ajándék — eddigi megjelent munkáihoz:

„Fáradni látott egy évszázad, / Behorodom lassan a szénámat...” — vallja a szerző, egykori szomszédja, az erdélyi Horváth István bölcs, feladatkielölő verssoraira emlékezve.

Tar Károly: Kutyatár

Előszó

Ennek az elbeszél regénynek találó címe KUTYAGUMI lehetne, mert a hangszalagra rögzített történetek kavalkádja és az idősíkok önkéntelen, az emberi emlékezés szabályos szabálytalanságai által provokált csúsztatásai sokszor a kilátástalan bizonytalanságok felé viszik, nyújtják, húzzák a sokféleképpen kutyaéletű hős regényét vagy meséjét, amely természetesen egy kutyakölyök jópofáskodásaival kezdődik, sok kutya-futtában elmesélt futással, vonítással, komédiával, vásárral, méreggel és könnyelműen elhullatott könnyekkel folyta-

tódik, világjárással, ünneplésekkel tetőzik, de emberünk szerencsésen elkerüli a nagykutya társaságát, ahová különben sincs bejárása, mert ahogyan kutyatiltó táblákkal teletűzdelt a világ (melyekhez végül is igazodunk, mert halandók vagyunk), ugyanakkor barátokkal és virágokkal zsúfolt a nagy rét, ahol életünket – többnyire a magunk és csak kivételes alkalmak esetén a mások örömeire – letöltjük. Olvashattunk már éneklő kutyáról, fakutyáról és egyéb kutyázkodásokról. Ez a könyv egy kiváló atléta és érdekes edző életéről szól, amolyan kutyaiszással keresztmetszetezett életrajz, tanulságokkal és hasznos életbölcsességekkel, több kutyaeletnyi sanyarú idő után most végre szabadon, de nem éppen kutyafutásban elbeszélve. Szorongóknak és szurkolóknak, fiataloknak és időseknek, sportolóknak, mozgássérülteknek és sértődékenyeknek, önbizalom-hiányos lányoknak és fiúknak, dús- és bőrhajúaknak, kitartóknak és lankadóknak egyaránt ajánljuk. Megismerhetik belőle a küzdés szépségét, a balsikerre hajló emberi természetet, a sporterkölcsöt, amely kifogyni látszik; és megtanulhatják, hogy futni hasznos és érdekes, de nem mások elől, hanem csak úgy szabadon, játékosan, ahogyan a kiskutyák és más pajkosan ebtermészetűek szoktak a folyóparton, ott, ahol medrében mellettünk és velünk csörgedez-csobog sebesen, beláthatatlanul tova, a valamiért gyönyörűnek mondott élet.

Lépés a Gutenberg-galaxisból

A változó időnek megfelelően, a kezében könyvet tartó ember jelképe helyébe a képernyőre meredő ember figurája kerül. De azért még nincs vége a Gutenberg-galaxisnak, ne készüljünk a temetésére. Napjainkban is számos erőfeszítésnek lehetünk tanúi, amelyek mind azért történnek, hogy a könyv népszerűsége továbbra is megmaradjon. Felesleges ríogatnunk magunkat azzal, hogy máról holnapra eltűnik. Inkább csak átalakul. Olyasvalami történik, mint amikor az agyagtábláról áttértünk a pergamenre, a papiruszra rajzolásról a nyomtatásra. A jövőben írásbeliségünk hordozója nemcsak a papír, hanem a mágneses lemez és a számítógép lesznek. Az indokok sorából most csak a szövegek kezelhetőségét, a digitális könyvek könnyebb terjeszthetőségét, raktározását, olcsóságát vegyük figyelembe, és azt, hogy növekvő könyvéhségünkhöz amúgy sem lesz elég földünk minden erdeje.

A „tessék elképzelni” helyett a már meglévő könyvhelyettesítő eszközeinket sorolom: van már könyv nagyságú, vékony, ágyba vihető, ha szükséges bársonyos tapintású számítógép, amelybe több vastkos könyv szövege elfér, amelyet gombnyomásra, érintésre vagy akár olvasási sebességünknek megfelelően önműködő lapozgatásra is beállíthatunk. A legújabb hordozható telefonokba épített számítógépek kiválóan alkalmasak arra, hogy ne csak a távirati irodák híreit, Internet-oldalakat, hanem a beletáplált könyvek szövegeit is olvashassuk képernyőjükről.